

„Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait és szeretetében maradok. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen tibennetek és örömtök ezzel teljes legyen.”

A szöveg kulcs-üzenete: *Maradjatok meg szeretetemben*. Mit jelent ez? Hogyan lehet megmaradni Jézus szeretetében?

Az Atya nagyon szereti Jézust. Ezt csodák hitelesítik a környezet és a tanítványok számára. Jézus azt mondja, nagyon szereti övét. Ez pedig kézzelfogható tapasztalat a tanítványok számára. Jézus egyenlőségjelet tesz az Atya Jézust-szeretése és az ő tanítványokat-szeretése közé. Azt kéri Jézus övétől, hogy maradjanak meg abban a szeretetben, amit tőle tanultak.

Hogyan tudnak a tanítványok megmaradni a Jézustól tanult szeretetben? Úgy, hogy megtartják „parancsait”. Mik lehettek ezek a parancsok? Egyébként is: önérzeteskedő világunk számára sértően hangzik a „parancs” szó. Valószínűleg akkor más árnyalattal bírt, mint ma. Megpróbálom műfordítani: **Ha azt teszitek, amire tanítottalak titeket, ha olyan lelkülettel éltek, mint én.**

Mik voltak ezek? Például, hogy nem hívjuk le az Isten haragját a bennünket-nem-befogadókra, ha bűnöst Istenhez visszaszeretni – nem pedig megkövezni – akarjuk. Ha a szükségben is megosztjuk másokkal amink van, a keveset is. Ha elmondjuk, hogy a szerető Atya visszavárja, mindig várja még a tékozló fiát is. Jézus és a tanítványok közötti, jó másfél évnyi megélt gyakorlat, átélt tanítás.

Mit ígért mindezért cserébe? Gazdagságot, hatalmat, dicsőséget? Nem, ennél sokkal értékesebbet: az ő örömét, a tanítványok által megtapasztalt, a környezetére is kisugárzó teljes értékű örömet.

Bajnok László, Budapest